

Poslušnost plynoucí ze spasení

Konfirmační neděle
Hošťálková 2. 6. 2019

Písně: 161, pěvecký sbor, 474, 672, 537, 685

Čtení z Písma: Ezechiel 36, 22 - 27; ev. Jana 15, 5 - 11

Text kázání: ep. Filipenským 2, 12 - 13

Milí bratři a sestry, milí konfirmandé,

slyšíme tady dost nepopulární slovo „poslušnost“. Připomeňme si, že apoštol Pavel píše tento dopis z vězení, snad z Efezu a neví, jestli z něj vyjde ještě živý. Této situace využívají jeho konkurenti, aby o to horlivěji působili ve sborech, které Pavel založil. Ale filipenští zůstávají Pavlovi věrní a posílají mu dary a Epafrodita, aby o něj ve vězení pečoval.

Apoštol jim ve svém dopise především děkuje za jejich lásku a věrnost a povzbuzuje je v nesnázích, které musí snášet od svého pohanského okolí. Nejvíce se však obává nejednoty a vnitřních sporů, které by mohly sbor zasáhnout a rozkládat. *„Pravý křesťan se přece pozná podle tichosti a skromnosti.“* Za příklad pokory dává Pavel filipenským samotného Ježíše Krista, který se všeho vzdal, stal se člověkem a poslušně přijal kříž.

A právě „poslušnost“ je nejdůležitějším Pavlovým odkazem filipenským - i nám: **„A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní...“** Musíme přiznat, že nám slovo „poslušnost“ nějak nezní - jakoby to bylo cosi pasivního, vynuceného, ponižujícího. Ale apoštol tímto slovem myslí na to, co bychom dnes spíše vyjádřili slovem „odpovědnost“ nebo „závazek“. Můžeme si představit člověka, který vstoupí do manželského svazku. Je to jeho osobní a zcela svobodné rozhodnutí. Do manželství vstupuje s radostí, láskou, v dychtivém očekávání. Přitom ale ví, že tímto zásadním krokem na sebe bere řadu povinností a úkolů, ze kterých se už nikdy nevyváže. Podobné je to s vírou. Je to naše svoboda, radost a láska. Ale kdo jednou slíbil Bohu věrnost, bere tím na sebe řadu závazků, úkolů a cílů, ze kterých se nemůže jen tak vyvázat. Kdo se k víře přiznal, kdo přijal Boží pomoc a odpuštění, ten se dal do služby a vědomě na sebe přijal závazek a úkol, který ho ovlivní na celý život.

O víře tedy můžeme mluvit i jako o poslušnosti a službě, tak jako apoštol. Je to přece služba, kterou jsme si svobodně a rádi zvolili. Každý, kdo se k Ježíši Kristu přiznal, ví, že to tak je. Ale v čem má být křesťan poslušný? Ježíš byl poslušný, když přijal cestu kříže. Pavel byl poslušný, když zvěstoval evangelium a snášel kvůli tomu věznění. Filipenští budou poslušní, když se nebudou bát svých protivníků a zůstanou jednotní.

Takže smyslem křesťanovy poslušnosti je statečnost a trpělivost, se kterou přijmeme svou životní situaci, své možnosti i omezení a pokusíme se v nich žít a pracovat podle Boží vůle. Taková poslušnost je tvořivá a odvážná. Je to poslušnost dospělých synů a dcer, kteří svým rodičům rozumí a dovedou podle jejich zásad jednat samostatně a bez donucení. Projeví se v tom, že si člověk přestane neustále stěžovat a vymýšlet, co všechno by mělo být v jeho životě jinak a kde by měl Bůh zasáhnout.

Křesťan přijímá svou životní situaci jako výzvu a příležitost, ve které se má jeho víra osvědčit. Někdo je zdravý, někdo nemocný, někdo je chudší jiný bohatší, někdo žije v rodině, někdo je sám, ale každý z nás má příležitost svou vírou něco ve svém životě změnit. V každé situaci se před námi objevuje nějaký úkol, ke kterému nás evangelium vyzývá. A poslušnost spočívá v tom, že tento úkol přijmu, i když mi nemusí být zrovna milý, nevybírám si, v čem budu svému Pánu užitečný ani neuhýbám před úkoly, které mi nejsou po chuti. Vždyť ani Ježíš si nevybral svůj kříž, ani apoštol si neplánoval své vězení a ani filipenští nepočítali s pohrdáním svého okolí. A přece právě tam je Bůh potřeboval jako své věrné a poslušné služebníky. Takové má nacházet i nás.

Apoštol dobře ví, jak je pro člověka důležité, když ho v zápase s pokušením a hříchem někdo podepírá, když ho občas někdo pochválí a ocení jeho snahu. Když byl ve Filipis osobně, lidé se o to víc snažili a zápasili se svým sobectvím - věděli, že Pavlovi na každém z nich záleží, raduje se z jejich úspěchů a trápí se nad každým jejich selháním. Není divu, že se apoštol bojí, aby nyní, když je od nich daleko, jejich úsilí nepolevilo. Proto píše: **abyste „byli poslušní - nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti“.**

I pro nás bývá daleko snazší chovat se jako křesťané, jestliže jsme ve společenství jiných křesťanů a lidí, kteří nás znají - naše víra je jaksi pod veřejnou kontrolou. Když se pak dostaneme do anonymního prostředí, kde nikdo neví, ke komu se hlásíme a komu věříme, jsme v daleko větším pokušení, nehledět na svou víru a začít se chovat jako ostatní. Jenže jak vážné a opravdové je to s naší vírou se ukazuje právě tam, kde nás nikdo nevidí a nekontroluje. Proto apoštol připomíná: *„Doufám, že jste v mé nepřítomnosti stejně horliví a nadšení, jak jste bývali, když jsem byl mezi vámi. Neděláte to přece kvůli mně, ale kvůli Pánu, který je s vámi stále, ať jste kdekoli“.*

To, co od nás Pán Ježíš nyní očekává, vystihne apoštol slovy: **„uvádějte ve skutek své spasení“.** Ptáme se: *„Jak můžeme uvádět ve skutek své spasení? Vždyť spasení je nezasloužený dar Boží milosti, žádnými skutky si ho nezasloužíme. Jak bychom mohli k Boží milosti přidat něco navíc?“* Ale apoštol dobře ví, co říká - klade důraz na to, aby se nám spása nestala jen jakýmsi vzdáleným, mlhavým cílem našeho života, naopak, aby se stala jeho východiskem, zdrojem a inspirací. Právě proto nás Bůh zachránil, spasil, abychom z tohoto dobrodiní mohli žít už nyní. Abychom se mohli z této skutečnosti již dnes radovat, navzájem si pomáhat, odpouštět a překonávat překážky všeho druhu.

Své spasení si můžeme představit jako dědictví, které je pro nás připraveno na konci časů. Dědictví si také nikdo nezaslouží a přece se na ně můžeme těšit a připravovat. Ale apoštol jde ještě dál. To dědictví nám již bylo svěřeno a předáno. Už teď s ním smíme nakládat. Pán Ježíš nám to říká třeba v podobenství o hřivnách. To, co nám bylo svěřeno je naše spása, ujištění o tom, že nás Bůh přijal na milost a ve svých plánech s námi počítá. A právě tato skutečnost se má v našich životech už nyní viditelně projevit, uskutečňovat ve všem našem jednání. Darované spasení je jako semínko, které bylo zaseto do našich srdcí a teď je na nás, co se z něj v našich životech urodí. To, co do nás Bůh investoval nemá zůstat ležet ladem.

Právě to je na křesťanství nejzajímavější. Na místo toho, aby člověk o svou spásu usiloval a celý život žil ve stresu a úzkosti, že jí nedosáhne, je tu evangelium, které to obrátí a poví: *„Člověče, už se nad sebou netrap. Už si nic nevyčítej, ale zvedni hlavu a podívej se, co pro tebe Bůh udělal. Jsi spasený, vykoupený, tvé hříchy jsou odpuštěny. A teď běž a využij toho, jak nejlépe můžeš a umíš. Žij své spasení všemi“*

silami, které máš. Raduj se, miluj, odpouštěj, vzdávej se svých práv, přemáhej zlo dobrem, starej se o chudé a nemocné, přijímej hosty, modli se za své nepřátele, nastavuj svou druhou tvář, děl se s druhými o košili i plášť. Nemáš, co ztratit. To nejdůležitější jsi přece dostal. Jsi spasen, zachráněn, milován! Jsi zapsán v knize života! Máš svobodu dělat dobré a nemyslet při tom na sebe.“

To ale znamená, že člověk přece jenom něco dokáže. I evangelium počítá s tím, že někdo těch hřiven nakonec přinese pět a jiný jen dvě. Někdo vydá užitek třicetinásobný, jiný stonásobný. Každý z nás má v životě jiné výsledky. Někomu se daří „uvádět své spasení ve skutek“ lépe, jinému hůře. A přece si nemáme, co vyčítat. I kdyby člověk dokázal ze svého spasení vytěžit ty nejkrásnější plody, nikdy si je nemůže přičíst na svůj účet. Protože **„je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“**.

Všechno, co jsme v životě dokázali dobrého, se sice zrodilo z naší námahy a práce a přece to není naše zásluha. Nebýt Boha, Ježíše Krista, ani bychom nevěděli, co je dobré; nenapadlo by nás, že odpouštět je více než trestat, rozdávat víc než shromažďovat. Nevěděli bychom, že máme pomáhat slabším. Nevěděli bychom vůbec nic. Tápali bychom v mlze a podléhali nejrůznějším ideologiím a náladám. Jen díky evangeliu víme, na čem záleží a máme všechny předpoklady k tomu, abychom svůj život neprožili nadarmo. Buď za to vzdána Bohu chvála a dík.

Amen.